

Lojze Zupanc:

P A P I R

»Ko pa so tisti šolarji odšli, je zavladala v skladišču grobna tišina. Vse bale papirja, ki so bile naložene v temen prostor velikanskega skladišča, so imele za seboj iste življenjske izkušnje. Nihče ni vedel povedati ničesar novega. Le črtan papir se je v nekem kotu hvalil, da je več vreden kakor mi, ki smo bili brez črt. Toda kaj malo vzroka je imel za samohvalo. Saj smo se še prav vsi predobro spominjali, kako je kričal in jokal, ko so ga v papirnici na nekem stroju razrezali na pole...«

»Oh, tudi jaz imam že za seboj to trpljenje,« je rekel čevljev. »Kadar se spomnim na čevljarski ostri nož, brr, kar stresa me od groze!«

Papir je prikamal. Tudi on je okusil to bridkost, četudi mnogo pozneje kakor črtan papir.

»Prav zato se ni nihče zmenil za samohvalo črtanega papirja,« je dalje pripovedoval, »četudi smo vsi v skladišču vedeli, da je napravil iz papirnice do skladišča eno pot več kakor mi, ko so ga delavci na pole razrezanega zanesli še k črtalnemu stroju, ki ga je vsega potiskal s črtami. Kaj smo hoteli, molčali smo in poslušali njegovo bahanje, ko se je kar naprej hvalil, da ga bodo gotovo poslali še v kakšno knjigovaznico in predelali v zvezke.«

Kmalu pa je prišel dan, ko smo se morali vsi zvitki brezčrtanega papirja posloviti od črtanega bahača. Predstojništvo tovarne je namreč prejelo naročilo iz tiskarne. In nekaj dni zatem se je pred skladiščem že ustavil tovorni avto. Tovarniški težaki so nas pograbil in nas naložili nanj. Med naloženimi zvitki papirja sem bil tudi jaz.

»Pa kam so te zapeljali?« je spraševala nestrpna kost.

»V mesto,« je pojasnil papir. »Tamkaj so nas odložili v tiskarno, kjer tiskajo knjige, časopise in revije.«

Za hip je umolknil, kakor da v spominu nadoživlja ves tisto, kar se je z

njim dogajalo v tiskarni. Poslušalci pa so bili od sile radovedni in vsi hkrafti spregovorili:

»Zakaj si utihnil? Pripoveduj dalje!«
Vzdramil se je in vzdihnil: »Zdaj pride najhujše na vrsto. Kar groza me je, če se spomnim, kaj vse so z mano počenjali v tisti tiskarni, kako so me mrevarili, stiskali, pomazali s tiskarskim črnilom in razrezali na manjše kose. Nisem se v tiskarni še niti dobro razgledal, že so me pograbile močne roke ter zanesle moj zvitek v stavnico. Tamkaj sem opazil strojne stavce, ki so sedeli ob tiskarskih strojih, strmeli v rokopise pred seboj in hiteli tipkati na stavni stroj, ki je za vsakim njihovim pritiskom vžil novo črko.«

Ko je bil stavek vlit, so tiste črke in mene pritrčili na rotacijski stroj. Potem se je pričelo tiskanje, ki je obstojalo v tem, da so se na cilinder razvrščene črke strojno mazale s tiskarsko barvo in odtiskovale na papir, ki se je sproti odvijal z zvitka.«

»Kaj pa je to — rotacijski stroj?« so vprašali tovariši.

»Rotacijski stroj je — na kratko povedano — tiskarski stroj, ki tiska s cilindra na cilinder, sproti pa odvijaja z zvitka papir ter ga obenem potiskanega že tudi reže na tiskovne pole.«

Toda ni moj namen, da bi vam sedaj razlagal, kako sestoji ta zapletena tiskarska priprava. Kaj vse sem jaz na njej pretrpel, vam ne morem z besedami povedati. Vsega pomazanega in potiskanega so me ženske v sosedni knjigovaznici pripognile in me sešile v nekakšen zvezek. Prvi list v tem zvezku sem bil kajpa jaz.

Iz tiskarne sem se s tovariši zapeljal na malem vozičku v neko trafiko, ki je bila blizu tiskarne. V trafiki je vojni invalid, ki mu je manjkala leva roka, prodajal tobak, vžigalice in časopise. Še tisti dan pod večer se je pred trafiko ustavil star gospod, vrgel na okensko polico dvodinarski novc in

rekel: Prosim, dajte mi najnovejšo številko »Komarja«. »Komara« je bil namreč časopis za zabavo, ki so ga ljudje radi kupovali in čitali, ker je bilo v njem vedno kaj veselega natisnjeno.

Tako me je gospod prinesel domov. Čital je doma družini iz »Komarja« in vsi so se smejali. Ko je bil časopis prečitan, ga je gospod podaril nekemu dijaku, ki je stanoval v isti hiši. Potlej sem romal iz rok v roke. Vsi, ki so čitali tele črke, s katerimi sem potiskan, so se smejali. Ko sem bil že precej zmečkan, sem prišel v neko revno družino. Najstarejši fant je zbiral časopisni papir. Ko ga je imel že dovolj nabranega, je pograbil tisti kup papirja in ga zanesel k nekemu trgovcu. Trgovec je vrgel papir na tehtnico ter dejal dečku: »Danes ga pa ni za kilogram. Štruco ti dam zanj, če hočeš.« Dečko je vzel kruh in ga odnesel domov svojim lačnim bratcem...

»Torej je tisti trgovec kupoval star papir?« se je začudil čevelj. »Le čemu ga je potreboval, bi rad vedel.«

»Za zavijanje, prijateljček, za zavijanje,« je pojasnil papir. »Vame je na primer zavil kos mila. Kmalu je prišla v trgovino ženska, kupila milo, mene pa je doma vrgla v zaboj za smeti. Ko je bil zaboj poln odpadkov, pepela in saj, ga je nastavila na hišni prag. Mimo je pripeljal smetar svoj voz, stresel smeti z menoj vred v voz, ki je bil podoben rakvi ter vse skupaj zapeljal v tole jamo. Zdaj sem tu, zavržen in zapuščen...«

Limona je potožila: »Kakšna škoda, da ne znam čitati, da bi mogla prebrati, kaj so ljudje natisnili nate.«

Kost pa se je obrnila k čevlju in ga podražila: »Pa bi nam ti, bratec, ki se bahaš, da si hodil z učiteljem v šolo, prečital črke, ki jih je papir ves poln, ne?«

»Res je, z učiteljem sem hodil v šolo,« je odvrnil čevelj. »ampak čitati se pa res nisem naučil.«

»Torej le nisi tako učen, kakor se bahaš,« so ga pričeli obdelovati vsi po vrsti.

To je bilo pa že preveč. Čevelj je postal užaljen. Pobesil je ustnice in se grdo držal kakor otrok, kadar se kuja.

Sredi noči so vsi tovariši na smetišču zaspali. Povsod je bila tihota, le po nebu so se podili temnosivi oblaki.

Manica:

(Dalje prihodnjič)

Slavko Štine:

Čudežni biseri

Če vrazdostil mamico
si kedaj tako močno,
da ji solza je z oči
padla na ugodna tla —
z nje bo vzkllila rožica,
ki na vekomaj cveti
in kot cvet kraljev dehti...

Če razžalil mamico
si kedaj tako močno,
da ji solza je z oči
padla na kamnita tla —
bo rastlina trnjeva
zrastla z nje in zbadala
te v srce do konca dni...

Golar Manko:

Smeje se smeje ...

Smeje se, smeje mlada gorica,
v jutru pomladnem, v rosi blesteči,
smeje se svetlemu soncu v sinjini,
rožni poljani in njivam v dolini.

Vsa je še mlada, komaj rojena,
botra ji bila je Barbara Sveta,
h krstu jo nosil Sveti je Urban,
lička krstil ji je Bolfenk razgreta.

Ko pa še cvetje mlado požene,
pojde še k birmi v cerkev Miklavža,
potlej pa soncu kot lepa nevesta
mlada gorica bo ženinu zvesta.

E. K.:

Ob večerih

Ob večerih, ko v sinjini
zvezde tiho govore,
ko utonejo v daljini,
preko spečih gor hite

rahle sape, blage, nežne
kakor materin pozdrav
v tihih dnevih sreče bežne,
v dobrem času rož, vonjav —

O tedaj, tedaj v samote
nočne Sava glasno poje,
hribi temni, mračne gore
v hladne legajo pokoje.

Najnovejši portret strica Matica

Vedno moledujete, naj vendar že objavim svojo sliko. Strašna radovednost se je razpasla med vsemi Jutrovčki, in kar odkrito moram povedati, da niso dečki nič manj radovedni od deklic. Da se enkrat za vselej rešim vprašanj: kakšen si na pogled, ali imaš brado, ali nosiš naočnike, ali si star, ali si mlad, ali suh, ali si debel, ali si plešast, ali imaš črne oči in tako dalje — objavljam slavnostno svojo sliko, ki jo je napravil naš marljivi ilustrator gospod Nikolaj Pirnat. Zdaj se me pa le naglejte. Nekateri so mi celo sveto obljubljali, da si bodo sliko izrezali in obesili nad posteljo... In, prosim vas, rotim vas, nikar me več ne izprašujte, kakšen sem!

Vaš stari

stric Matie

Jože Grbinc:

Na paši

»Hej, Nejček, splezaj malo višje, pa se poskusi z menoj,« ga je pričel vabiti Pepček in mu je kazal eno izmed vej poleg sebe. Rožančev se je malce bojazljivo branil, saj še ni bil nikoli tako visoko v vejah. Ker pa Goričanov le ni odnehal, se mu ni mogel več ubraniti, zato se je ustavil, nato pa je pričel plezati navzgor. Zdaj je stal Nej-

soko, skoro na najvišji veji in da ga vsi zvedavo opazujejo. Zbral je vso moč v rokah in nogah. Trdno se je oprijel vej, pa se je pognal, kakor še nikoli poprej...

★

Potem pa ni videl ničesar več, čutil ni ničesar več. Zdelo se mu je, kakor da se je odlučil od zemlje in grma in da se pelje nekam po zraku, nekam v daljavo... Ej, prijetna je taka vožnja brez vsakega upora. Nejček si je vedno želel vožnje z aeroplanom, zdaj le pa se mu je srčna želja uresničila. Pelje se, cilja ni videti nikjer...

★ ★ ★

Koliko časa se ni ničesar zavedal, Nejčku ni bilo znano. Z veliko majo je odprl trepalnice. Počasi so se odprle, kakor bi bile obtežene s svinčcem. Brž jih je spet zaprl, tako ga je svetloba ščemila.

Bežno je videl, da stoje okrog njega ljudje, a ni nikogar spoznal. Potem pa je pomislil, kje bi znal biti in kaj se je medtem zgodilo, odkar se mu zdi čas tako dolg in se ne spominja skoro ničesar več. Potem pa se mu je le počasi začel vračati spomin...

Videl se je na pašniku med Belko, Črno in Sivko — potem gredo zavračat krave... nato se odločijo, da zanetijo sredi travnika ogenj... nato se razbeže po drva, krompir in kostanj... Zatem se veriga spominkov za hip ustavi. Spet se prikažejo nove slike: gruča dece teče preko Črnih do grmovja, leze v veje, da se zabava in ujčka. Nato ugleda Nejček, ko meži s trepalnicami in stiska slike iz možgan, samega sebe, ko leze na najvišjo vejo. Goričanov, Gorjančev in drugi ga silijo naj se še bolj požene. Nejček uboga, z vso močjo se požene, v tistem se odluči od vej in zaplava v zrak...

Tedaj se mu ustavi spomin. Nejček sunkoma dvigne trepalnice, zdaj ga svetloba ne ščemi več tako in spozna poleg sebe mamico. »Kaj neki se je zgodilo, da mamica tako krčevito joče?« pomisli fantiček. Nato uzre poleg sebe starega gospoda s sivo brado. »Ja, saj to je pa doktor Rozina, zdravnik...« ugane Nejček. Tedaj se obrne doktor proti njegovi mamici in ji de veselo: »Vse v redu, gospa glejte, je že prišel k zavesti... Takim trdoglavcem

če visoko, visoko... Pogled mu je plaval preko Črnih. Tam blizu so pekli njegovi prijatelji krompir in kostanj, živina: Cemažarjeva Belka, Sivka in Črna so se zgubile že precej daleč na rob pašnika. Nejčeta je zaskrbelo, kaj bo, če uidejo kam krave v škodo, zato je povedal svojo bojazen Gorjančevemu. Le ta pa si ni delal nikakih očitkov. »Nič se ne boj,« je potolažil Nejčka. »Hitro se poženi in zaučkaj, pa krave pozabi... Jej, jej, kako gre meni imenitno.« Nejček se je opogumljen res pognal. Dvakrat, trikrat ga je zaneslo v velikem loku naprej in nazaj. Bil je tako visoko, da se mu je vrtele v glavi... »Še bolj!«, je zavpil Gorjančev in tudi drugi so v glasnem smehu ponovili: »Nejček! Še bolj se poženi! Nejček je bil kar malce omoten od prijetne zavesti, da je zdaj res vi-

ne škodi dosti padec z vrha vej... Čez tri dni bo spet dober, odslej pa ne bo silil tja, kjer bi se mu znala primeriti nesreča«, pove doktor Rozina, Nejčkova mamica pa krčevito zajoče najbrže od veselja, da sinku ni kaj hujšega.

Tisti dan Nejček ni zvedel ničesar

ca vsa družčina. »Joj, ubil se je!«, so zaskrbljeno pomislili nekateri, ker se Nejček ni nič ganil. Nato so stekli domov s hudo novico. Nejček se dolgo ni zavedel, ležal je kakor mrtev. Prenesli so ga domov. Rožančevi so brž poklicali zdravnika, in šele doktorju Rozini je uspelo, da ga je prebudil iz

več, nekaj dni kasneje pa so mu pojasnili, kakšen je bil konec pastirovanja na Črnilah.

Na Črnilah velja stara postava, da morajo vsakega novinca, ki zaide v pastirsko družčino pošteno potegniti. Ali ga posade v kravjek, ali mu navežejo okrog vratu kravji zvonec, ter ga potem gonijo po mejah... ali pa mu zagodejo kako drugo. No, Rožančevega Nejčka pa so le preveč. Tisti hudopnež, tisti Goričanov Pepček, ki se ga vsi boje, je narezal vejo v grmovju, tisto najvišjo. Ko se je deca odpravila v veje ujškat, so zvalili Nejčka na spodrezano vejo in so ga še silili, da se je poganjal z vso močjo. Narezana veja se je seveda odčesnila in Nejček je telebnil z viška na tla. Padec je bil tako silen, da je pobič obležal nezavesten na tleh. Kakor jata preplašenih golobov se je zbrala okrog ponesrečen-

omedlevice. Potem je bil mali ponesrečenec ves čas v njegovi oskrbi.

Tisto popoldne, ko je menil, da je Nejček že čisto dober se je doktor poslovil. Pred slovesom pa je le priznal svojo bojazen: »Veste gospa, sprva pa sem menil, da bo hujše. Tak padec je lahko usoden za vse življenje. O, to bi bilo hudo, ko bi si Nejček pri padcu pretresel možgane. Vse življenje bi ostal revež...«

Srčno se je zahvaljevala Nejčkova mama dobremu gospodu. Ostrmela pa je, ko je vprašala zdravnika za račun. Doktor Rozina je le zamahnil z roko: »Prav nič!«

Gospa Rožančeva je silila v gospoda in zahtevala na vsak način račun. Doktor pa je brž zagrabil za klobuk in palico in šele med vrati povedal: »Vesel sem, da smo fantiča tako hitro in dobro pozdravili. Vi ste itak imeli obilo skrbi in neprečutih noči, ki vam jih tudi nihče ne poplača. Jaz pa tudi ne bom nič računal, ker sem se ob tej priliki spominjal tudi sam prijetnih ur, ki sem jih ko; kmečki fantiček preživel

na paši. O, tudi tedaj smo marsikate-ro zagodli in v spomin na tiste prijet-ne ure sredi travnika in ob domačih in sosedovih kravah zbršim vaš rač-un Pozdravljeni!« in že je stopil do-bri mož skozi vrata.

Bled in emoten je stopal Nejček v šolo, ko je šel prvič z doma, odkar ga je nezgoda na Črnilah položila v bol-

niško posteljo.

V šoli so medtem že pisali šolsko nalogo: »Na paši«.

Nejčku ni bilo zaradi tega nič hudo. Kakor se je spočetka veselil pisati na- logo o paši, tako mu je grdobija njego-vih znancev očrnila spomin na pašo.

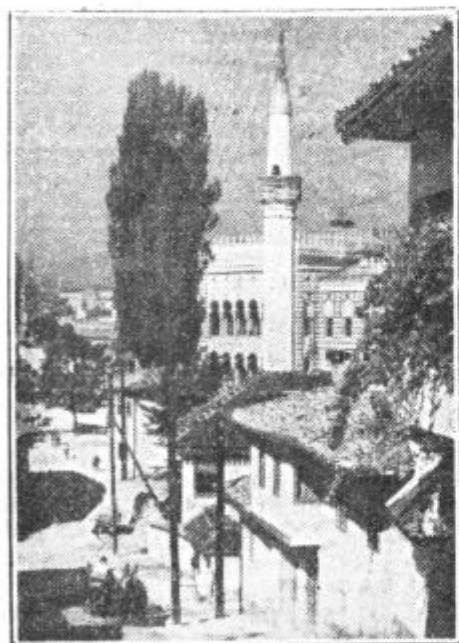
Med pastirje pa odtlej Nejček ni ni- kolj več silil.

Kavurčić Veljko:

Seher—Sarajevo

Mesto orientalskih običajev ...

Ako se peljemo iz Beograda preko Užica proti glavnemu mestu Bosne, Sarajevu, bomo takoj opazili razliko med življenjem in navadami v tem in

onem kraju. Ozkotirna železnica drži čez vzpetine hribov in dolin, zasajenih z zelenimi smrekami, s sadovnjaki, ki jih je na tisoče in tisoče...

Že nekoliko postaj od Beograda raz- ločno vidiš razliko med evropskimi in orientalskimi običaji. V vlak stopajo možje z rdečimi »fesi« na glavi, ženske, muslimanke pa s svojimi »feredžami« — pokrivali, ki jih devljejo na obraz. (Feredž je vsak dan manj, ker se mu- slimani polagoma navajajo na evrop- ske običaje).

Po enodnevní vožnji po prelepih bo- sanskih krajih, med slikovito naravo, skozi zelene gozdove, preko vzpetin in nižin, pridemo na grebne 1600 m viso- kega Trebeviča, ki je odrastek Jahori- ne planine in že zagledamo v prelepi kotlini svetlikajoče se minarete — znamenje, da smo že v prestolici bogate Bosne — Sarajevu.

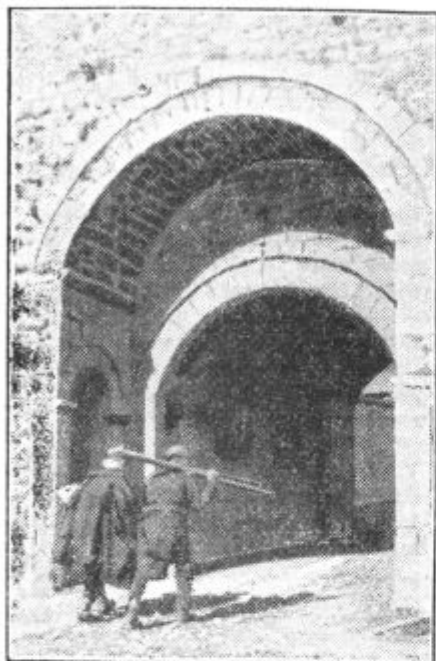
Sarajevo ima danes okoli 85.000 pre- bivalcev. Večina prebivalstva so musli- mani (35.000), potem katoličani (20.000) in pravoslavni (19.000), nazadnje pa moramo omeniti še Žide, ki jih je po najnovejši statistiki več ko 11.000.

Tujca, ki pride semkaj, bo najprej gotovo zanimal stari muslimanski del mesta, ki je najbolj pisan in najbolj živahen. Tu dobite vse mogoče stvari, katerih do sedaj še niste videli, od naj- bolj pisanih do najpreprostejših, lepo okrašenih z bujnimi, fantastičnimi na- rodnimi motivi.

Če gremo po »sokacima« (ozkih uli- cah), zagledamo starega muslimanske- ga vernika ali kakor se sami imenujejo — pravovernega muslimana, kako sedi s prekrizanimi nogami in vleče dim tobaka skozi meter dolgo pipo, zraven pa še pije črno turško kavo. Tako brezskrbno sedeč in prodajajoč svoje blago, čaka »hadžija« zadnjih dni svo- jega življenja. Radovedno sem pristopil k njemu ter ga vprašal o tem in onem. Ko sva govorila o zaslužku, mi je pa odgovoril, da mu ne gre predobro, a si ne želi več zemeljskega blagra, tem- več zasluženi pokoj na drugem svetu. — Seveda, možak je povedal bridko resnico. Na svetu ni več blagra zanj, kakor v starih časih. Danes je življenj- ski boj težak in grenak...

Ako zapustimo to bujno orientalsko področje, nas bo peljala pot po asfalti-

ranih cestah v novejši del mesta z Vladimir Kapus: mogočnimi palačami in ličnimi hišami... Kakšna razlika! Prej smo bili na Jutrovem, zdaj pa mahoma v evropskemu mestu! Tako močnih nasprotij nima nobeno mesto na svetu.

Stara mestna vrata

Sarajevo ima lepe izletne točke, izmed katerih sta znani kopališče Ilidže in Stambolčić. Prav lepi izletni kraji so v okoliških hribih.

Sarajevo je ukresalo iskro, ki je začetila evropski požar l. 1914. Rodilo je junake, ki so položili temelj Jugoslaviji in žrtvovali zanjo svoja življenja..

Jutrovčki pišejo

Ljubi stric Matic! Nikdar Ti še nisem pisala. Ne vem sama zakaj ne. Morda sem se bala Tvojega požrešnega koša, v katerem zamre toliko naših pisemc. Ne poznaš me še. Torej Ti vse po vrsti opišem, o sebi. Hodim že v prvi razred gimnazije v Celju. Doma sem prav za prav v Radečah, toda, ker tam ni gimnazije sem pač morala spremeniti svoje bivališče. Zelo mi je bilo hudo, ko sem zapustila svoj rojstni kraj. Ali sem se kmalu privadila na novega. Vozim pa se vseeno vsakih 14

Vladimir Kapus:

Mija in sonce

Sonce zlato, bodi pri meni,
lepo je tu, na trati zeleni.
Tam za goro so trate ledene,
težka je pot čez gore snežene.

V posteljci moji boš počivalo,
pravljice lepe mi šepetalo.
Morda poveš mi kaj o kraljiču
in o kraljici v zlatem gradiču?

Mijica zlata, deklica moja:
lepa in ljubka želja je tvoja!
Ali jaz moram te zapustiti,
daleč čez gore moram oditi.

Bratci, sestrice, vsi so že zbrani:
čakajo jutra tam za gorami.
Sladko zaspančkaj, misli na mene,
zjutraj se vrnem na trate zelene.

Domovini

Oj, domovina, domači kraj,
oj, domovina ti naš raj,
Ti vsakemu si sveta
oj, domovina lepa!

Kdor tebe ne spoštuje
ga Bog hudo kaznuje.
Nikoli zabil Te ne bom
dokler na svetu živel bom!

Branko Štagljar, uč. I. drž.
real. gimn. v Ljubljani.

dni domov. Moj očka je čevljar in trgovec z usnjem. Ako boš rabil, stric Matic, novih čevljev, jih kar naroči pri nas. Dobil jih boš poceni in še prav zadovoljen boš z njimi. Tudi moja mamica je zelo dobra. Zelo skrbi za mene, kupi mi vsega kar rabim.

Sem zelo vneta Sokolica, kot moj atek in mamica. Dokler sem bila v Radečah, sem hodila k telovadbi, sedaj pa to ni mogoče, ker imam pouk popoldne. Kljub temu pa sem še zavednejša sokolica. Ko bi Ti vedel, ljubi

stric Matic, kako se že veselim počitnic. Takrat se vozimo na nastope, ko pa se vračamo na večer, odneva v tiho noč prekrasna pesem: »Sokolskih legij«. Igram tudi klavir. Prva pesem, ki jo res dobro znam je »Oj leti sivi sokole«, za katero mi je napisal note lekarnarjev sin.

Upam, ljubi stric Matic, da to moje pismo, v katerem se Ti razodevam kdo sem in kaj sem po duhu, ne bo romalo v koš. Te prav prisrčno pozdravlja s sokolskim pozdravom: Zdravol

Nadica Pohar,
učenka I. razr. drž. realne gimnazije
v Celju.

SV. FLORIJANA PESEM

Cvetko mi ime je
Florijan je moj patron
Oče rad ima me —
pri mamci sem — kajon
Navihanček sem majhen
odkritega srca.
V šoli rad poslušam
in pridn sem doma.
Doslej še ni trpljenja,
gorja še ne poznam,
nesreč vseh me le
čuva, patron moj
svet' Florjan.

Cvetko Resnik, učenec 2. razr.
Vavtavas, Straža pri N. mestu.

Dragi stric Matic! Z hvaležnostjo sem sprejel podarjeno knjigo. Skrbno sem jo prečital potem pa spravil v knjižnico, kjer jo bom čuval in ohranil kot najlepši spomin na dobrega strica Matica! Ako dovoliš se bom še večkrat oglasil in bom tudi v bodoče prebiral »Mlado Jutro« in odgovarjal na vprašanja. Se enkrat iskrena hvala in bodi prisrčno pozdravljen.

Hari Jelnikar, dijak I. razr. gimn.
v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Prvič se danes oglašam pri Tebi. Že mnogo let sem pridna bralka »Mladega Jutra«. Zelo vesela sem, da si se spomnil tudi na nas »vlakarje«. Res, pravi vlakarji smo. Vsak dan smo na vlaku. Vozim se iz Trebnjega v Novo mesto. Zjutraj vstajam ob šestih, kar res ni posebno prijetno. Ko se vozimo v šolo se vsi prav pridno učimo in pripravljamo na pouk. Po navadi še ponavljamo. Ko se vračamo z vlakom domov smo pa boljše volje in se smejemo in zabavamo, saj je potlej navadno že najhujša skrb za na-

mi. Mnogokrat beremo v vlaku kakšno zabavno ali poučno knjigo, saj nam tudi v šoli zmerom priporočajo, naj pridno prebiramo knjige. S prijateljico, ki se tudi vozi v šolo, rade pokramljamo. Če sva v šoli vse znale sva prav vesele in se zadovoljne peljeva domov. Prisrčno Te pozdravlja Tvoja

Vlasta Lenasi, uč. III. razr. mešč.
šole v Novem mestu.

Golar Manko:

Večerna

Truden dan kot zmučen potnik
nagnil glavo ... Temne riše
sence viték topol ob potoku.
Bele ždiijo v mraku hiše.

Bor osamljen kot sirota
v mrak strmi na polju. Breza
vsa otožna plaka, roke
onemoglo k nebu steza.

Vse je tiho, le šumenje
gozda v spečo dalj izginja —
že v sinjini srebrnino
mesečina v noč razgrinja.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 12 zlogov:
AN — DE — DREJ — LI — MI — O
— PAN — PE — RA — RU — TE —
TEP 6 besed pomena: 1. država v južni Ameriki, 2. povež slame, 3. darilo enega izmed Sv. treh kraljev Jezuščku, 4. sladkovodna riba, 5. naš kraljevič, 6. nežno bitje — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol čas, ki nam vzbuja, kar bodo dale končne črke od zgoraj navzdol.

Posetnica

NIKO SVET

p. SELE

Rešitev kvadratov

r, ir, ris, Sirk, iskra, Krasin, Prisanik, naprsnik, naprstnik, nasprotnik.

Rešitev zlogovnice

Pomlad je polna nad.